

kan stemme for § 1, fordi den kun tager Hensyn til et enkelt Tilfælde, og ikke er nødvendig; jeg kan nu forresten forklare, at der vil være flere Tilfælde; jeg kjender ibetmindste nogle, og det vil vise sig, desværre vistnok alfor snart, og i et større Omraade, end jeg ønsker. Jeg mener, at man skulde tage sig meget iagt for at modsætte sig saadanne skærpende Bestemmelser nu, som man siden kunde blive nødt til at sige Ja til. Saaledes er det gaaet i Fortiden; jeg skal nævne blot et Par Exempler. Der var saaledes et Sted i Jylland, hvor man ansøgte om at bruge en anden Psalmebog i Kirken; man fik Afslag, og man indgav da en ny indtrængende Begjæring, men fik atter Afslag, men da man havde faaet det sidste Afslag og fandt, at det var urimeligt, at Regjeringen vilde indblande sig i Menighedens Forhold, saa besluttede man paa en bestemt Søndag at synge, efter den Psalmebog, som man ønskede indført, og det samme skete flere følgende Søndage. Præsten kom naturligvis i Forlegenhed, og forespurgte hos Regjeringen, hvad han under saadanne Forhold skulde gjøre. Regjeringen svarede, at Sagen kunde beroe indtil videre; det er nu 20 Aar siden, og den berøber endnu. Vilde det ikke have været rigtigere, at Regjeringen strax havde givet Tilladelsen. Jeg veed ogsaa, at der var et andet Stedovre i Jylland, hvor man havde imod at lære efter Dalles Lærebog, men ønskede Pentoppdansk; det vilde Regjeringen slet ikke gaae ind paa; man multerede Vedkommende, og da det ikke forsløg, fordoblede man Mulcten saalænge, at Udskillige tilsidt gik fra deres Gienboerne paa Grund af Ubæmning, og man var end ikke fornøjet dermed, men satte dem tilsidt paa Band og Brød, og da det heller ikke hjalp, gav man endelig Tilladelsen. Noget lignende kan ogsaa see man, og der er allerede et Tilfælde, som ligger for; det er allerede — jeg veed ikke om af Biskoppen eller Ministeren — udstedt en Bestemmelse om, at de Børn, som Birkedal — jeg kan gjerne nævne Rabinet — døber, ikke maae indføres i Kirkebogen. Disse Børn ere altsaa udenfor Folkekirken. Men kan man gennemføre dette? Naar man optager Mormoner og Baptister i Folkekirken, naar de begjære det, — dem tager man jo da

uden videre imod. Kan man da driste sig til at nægte de Børn, som ere døbt af Birkedal, den samme Ret? Han er jo endnu den Samme, som før han blev affat, og man vil blive nødt til at give ham den samme Ret. Men der kan herved indtræffe grumme mangel Ulemper. Det vilde jeg gjerne bede den ærede Regjering og Forsamling, at lægge sig paa Hjerte. Jeg troer, at vi ere de, som ere bestilte til at sørge for, at Sigt forhindres, og jeg kan ikke andet end indstændig anmode om, at Saamange som muligt ville stemme for, at Loven gaaer igjennem. Alle disse store Banfeligheder eller Betæneligheder, som den ærede Minister har fremhævet, er Noget, som jeg ikke troer har videre Betydning; noget Saadant hørte vi ogsaa, da Loven om Sognebaands Løsning var for, og paa den grundlovgivende Rigsforsamling af den høieste Geistlighed; man sagde, at vi vilde bryde alle Samfunds- og Kjærlighedsbaand. Troer man da, at man kan tvinge et Folk til Kjærlighed? Nei, lad os give Frihed. Vi have det jo nu godt, men hvis vi stulles komme til at staae fjendtlige over for hinanden, splittede ad i religiøse Henseende, vilde vi ikke hurtigt det kan føre. Jeg skal for det Øieblikket slutte hermed.

**Ministeren for Kirke- og Under-
viisningsvæsenet.** Jeg troer, at den ærede Taler har forvejlet, hvad der var Tale om. Her er aldeles ikke Tale om at nægte den Frihed, som Enhver i Samfundet har Ret til at gjøre Fordring paa. Naar han har lagt Vægt paa en udstedt Bekjendtgørelse, saa maa jeg sige, at jeg ikke har udstedt en saadan, og hvorvidt den er udstedt af Biskoppen, skal jeg ikke kunne sige, men hvis saa en finder jeg det ganske i sin Orden, det kan ikke være den ærede Taler ukjendt, at et af de Andragender, der kom ind fra Ryslinge, gik ud paa at faae anerkjendt som borgerlig gyldige de Handlinger, navnlig Bielse og Daab, der ere foretagne af Pastor Birkedal, efterat han har faaet sin Afsted. At nu Biskoppen har udstedt en Bekjendtgørelse om, at disse Handlinger ikke kunne ansees som borgerlig gyldige, er kun en simpel Consequens af, at Andragendet var afslaaet. Denne Afsluelse, som ogsaa Pastor